

Kam vede cesta dobrého krále?

Král cítil, že mu ubývají síly a že se blíží den, kdy se mu jeho srdce zastaví a on umře. Nechal si tedy zavolat svého jediného syna a řekl mu: „Přál bych si, aby se mému lidu dobře žilo, i když už tady nebudu. Chtěl bych, abys byl dobrý král. **Proto tě pošlu na cestu, ale dej pozor, abys našel tu správnou!**“

Šibalsky se usmál, nechal připravit ten nejlepší kočár, zapřáhnout ty nejlepší koně a poslal prince pryč. Kam? Na cestu po svém budoucím království!

Sotva projel královský kočár branou prvního města, přihodilo se cosi zvláštního. Koně prudce zabrzdili, protože se jim do cesty připlétl starý shrbený muž. Opíral se o hůl a sotva se vlekl.

„Copak tak se vítá budoucí král? To je úcta? Postavit mu do cesty kulhavého starce?“ hulákal princ z kočáru. Ale když pak před ním radní i občané pokorně poklekli, sklonili hlavu a se vsí úctou a slávou ho pohostili, princ na to rychle zapomněl a užíval si jejich přízně.

Druhého dne zamířil do dalšího města. Když stál na náměstí před davem lidí, kteří mu právě chtěli začít provolávat slávu, vyběhla k němu mladá žena a padla mu k nohám.

„Milost, jeho Výsosti, odpusťte mi tu troufalost, ale moje dítě leží v horečkách a umírá. Nemám peníze, abych zaplatila doktora,“ prosila chvějícím se hlasem. Ale princ jí nevěnoval ani pohled. Neměl čas, protože lidé mu začali vzdávat čest a jejich hlasy rychle umlčely tichou prosbu.

Tak princ cestoval od města k městu a užíval si pozornost a královské počty. To, že přehlédl děti, které nutil hospodář pracovat, a že odsoudil okradeného místo zloděje, ani nevěděl.

„Můj lid mi leží u nohou, mám respekt a nepochybně budu dobrý král“ pomyslel si jednoho rána a obrátil kočár k domovu. Pak hrdě předstoupil před svého otce.

„**Budu dobrý panovník, lidé ke mně mají velký respekt, kam přijedu úctou padají na kolena a chválí mě,**“ oznámil starému králi, „můžeš mi bez obav přenechat královskou korunu.“

Starý král ale dobře věděl, jak si princ vedl a řekl mu: „Můj milý synu, poslal jsem tě na cestu, ale zdá se mi, že jsi ani nevyjel.“

Princ protestoval. Vždyť byl pryč tak dlouho. Tolik toho zažil a tolik darů dostal! Starému králi to ale nestačilo.

„Ano, na svých cestách jsi navštívil mnoho měst a viděl mnoho lidí, ale člověka sis nevšiml! Dobrý král musí svůj lid především milovat a **chceš-li být opravdu dobrý král, musíš se vydat především do svého srdce!**“

Jejda, ten princ
byl ale popleta!

